Een Strijd tegen 't Recht

DOOR OTTO HÖCKER

(19) VIJFDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

Hij zegt, dat Mr. Phelps gisteravond in de woning van miss Hastings geweest is, toen de lady nog in Boston was."

De Coroner beval de getuige voor te brengen.

Het schuchtere meisje bevestigde de verklaring van den detective en bekende in 'n kruisverhoor verder, dat Phelps zich 'n tijdlang in de woning had opgehouden en door haar ook op een glas wijn onthaald werd. Zij had den wijn uit de keuken moeten halen.

Ned was opgestaan, nadat hij een tijd lang in druk gesprek was geweest met zijn verloofde.

„Ik wil slechts vaststellen, dat de getuige Phelps in de eetkamer gebracht heeft. Vlak daarnaast ligt de kleedkamer van miss Hastings. Het was dus al heel gemakkelijk voor Phelps, onbemerkt in het zijvertrek te komen en de giftflesch op de toilettafel te plaatsen, voor het meisje met den wijn terugkwam . . ."

„Dat laat ik me niet welgevallen! Dat is . . ."

„Stil, Phelps!" gebood de openbare aanklager streng, toen hij weer wilde beginnen te schreeuwen. „De zaak ziet er zeer bedenkelijk voor u uit, man. Leugens helpen u niet. Het is in uw welbegrepen eigenbelang, nu de volle waarheid te zeggen."

Een koud angstzweet stond in dikke druppels op het voorhoofd van den in het nauw gedreven Phelps. Zenuwachtig gleden zijn onophoudelijk in beweging zijnde handen telkens van de stoelleuning af.

„Nu goed!" riep hij eindelijk met een zucht, „ik zal de waarheid zeggen. Ik geef toe, voorheen gelogen te hebben... doch slechts, wijl ik dwaas genoeg was, anderen nog te willen sparen. Misschien ook, wijl ik vreesde, mijzelf in een valsch daglicht te plaatsen, maar ik beloof het u, het is de zuivere waarheid, wat ik nu zal zeggen."

Onder een doodsche stilte van alle aanwezigen vertelde hij — alles weder wijd en breed uitpluizend — dat Ralph Waldon om nader te noemen redenen, die haar oorzaak in zijn vroegere levensomstandigheden vonden, een grooten invloed op hem uitoefende en daar herhaaldelijk misbruik van maakte.

„Hij maakte een spion van me. Ik moest hem nauwkeurig inlichten over het doen en laten van Mr. Whistler, en toen deze zich met miss Hastings verloofd had, moest ik mij ook in haar woning bekend maken en haar meteen bespieden. Hij beloonde mij uitstekend, dat is waar, doch de achting voor mijzelf had hij mij ontnomen. Wat ik straks van die sleutels vertelde, is de zuivere waarheid. Toen nu eergisteren Mr. Waldon voor den tweeden keer op het kantoor kwam, liet hij mij gindschen flacon zien. Hij deed in mijn tegenwoordigheid er iets uit in het proeffleschje en zei mij, dat het een slaapmiddeltje was en dat het een onschuldige grap gold. Hij had nl. met Mr. Whistler gewed, dat het nieuwe preparaat zoo krachtig was, dat het aanstonds alle hoofdpijn kon doen verdwijnen.

Ezel die ik was, geloofde ik dat en sloeg hem zelfs voor, van het slaappoeder ook wat in de broomkaliflesch te doen omdat Mr. Whistler gewoonlijk dagelijks daar wat uit gebruikte. Nadat Mr. Waldon het pakket weder zorgvuldig gesloten had, gaf hij den flacon aan mij en beval mij, wanneer ik 's avonds naar huis zou gaan, hem in de Hudson te werpen. Dat durfde ik niet doen. Waarom, weet ik niet, doch kortom, ik kon de gedachte niet van mij afzetten, aan iets slechts te hebben medegewerkt. Toen ik den volgenden dag naar het kantoor wilde . . ."

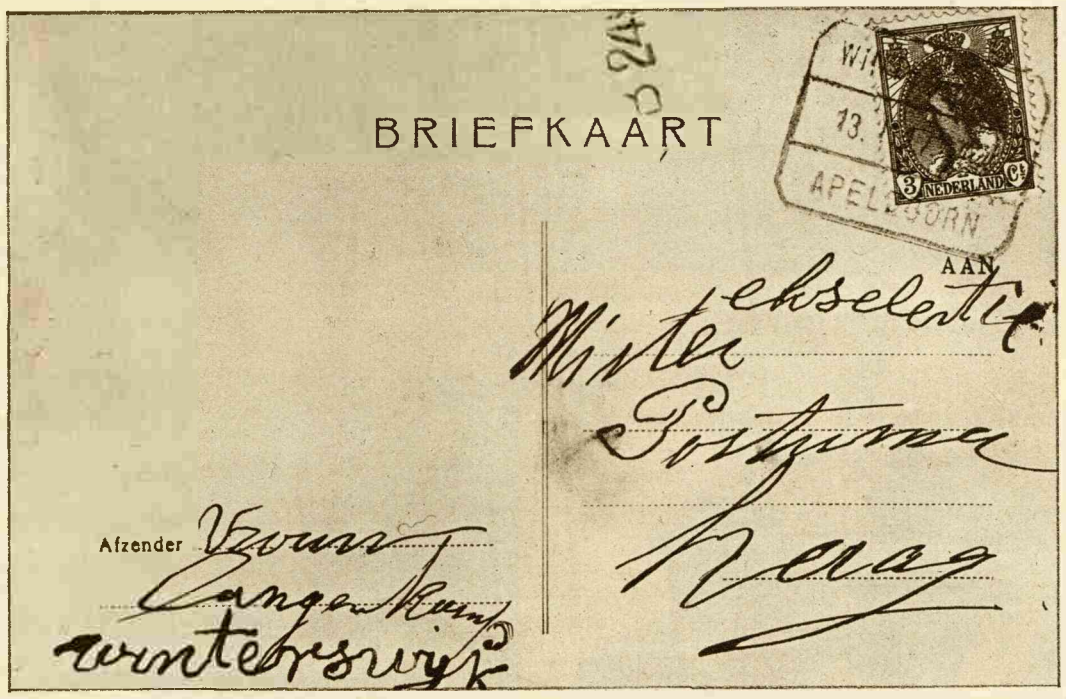
„Ik dacht, dat u uw betrekking hadt laten varen," onderbrak hem de openbare aanklager. „Daarom toch hebt u tegen uw plicht het kantoor open laten staan, of was het zoo niet?"

„Zeer juist . . . dat wil zeggen" — Mr. Phelps kromp als een vertrapte worm ineen — „ik wil toch even opmerken, dat ik daarstraks ook omtrent dit punt van de waarheid ben afgeweken. Nauwelijks toch had Mr. Waldon het kantoor verlaten of mijn geweten klaagde mij zelf aan. Ik kreeg grooten angst . . ."

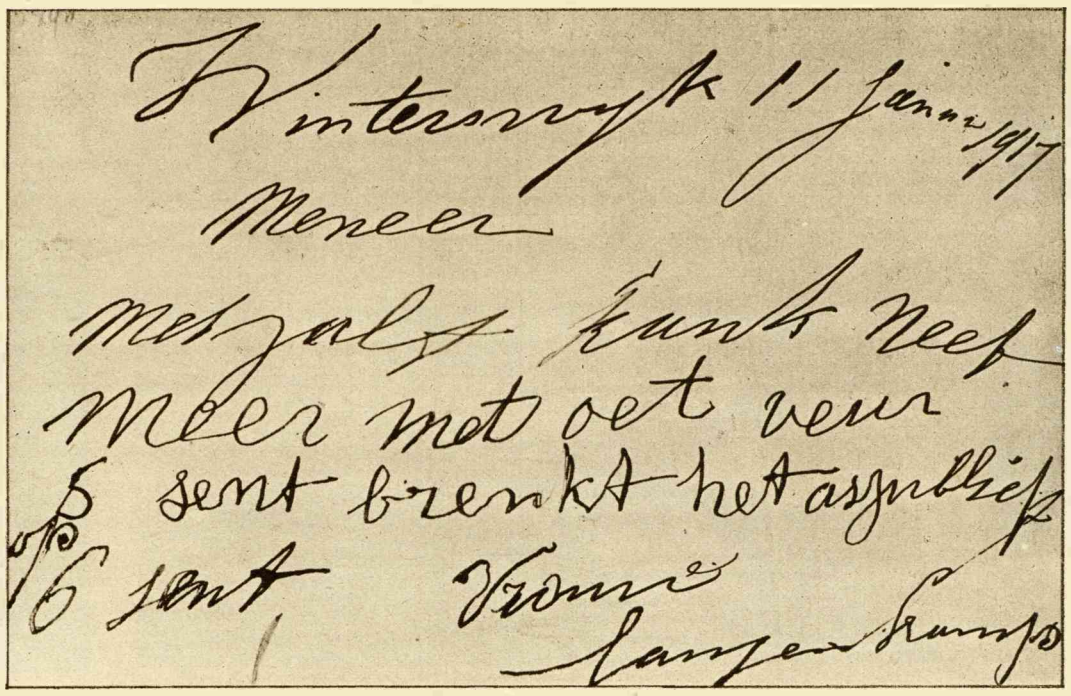
„En toen hebt gij u op mijn kosten van het noodige reisgeld voorzien en maakte u zoo snel mogelijk uit de voeten!" viel Ned, die dicht achter den getuige was gaan staan, hem in de rede.

Terwijl Phelps het niet opgemerkt had, was er van te voren in de zaal iets anders afgespeeld. De bode, die door den Coroner naar de Corn Exchange Bank was gezonden, was teruggekeerd en had een brief voor Ned Whistler medegebracht en met toestemming van den Coroner aan den geadresseerde afgegeven. Deze had met zichtbare verwondering van den inhoud kennis genomen en was met den brief in de hand aanstonds achter den getuigestoel gaan staan, om den spreker in de rede te vallen.

Nu wendde hij zich tot den Coroner: „Excuseer mij, Coroner, dat ik in de rede val, doch ik wenschte tot opheldering der zaak hier dezen brief voor te lezen!"

Het is wel interessant eens een kijkje te kunnen nemen in het correspondentie-archief van iemand, die, zooals de Minister van Landbouw, Handel en Nijverheid, is blootgesteld aan de critiek, en we zouden haast zeggen aan de raadgevingen en informaties van iedereen, die zich gerechtigd voelt in moeilijke zaken een opinie te hebben. Dat er heel wat van zulke personen zijn — wie zou het betwijfelen, die ook maar een weinig menschenkennis bezit? Dat er ook velen zijn, die in een opwelling van naïveteit handelen, daarvan zijn het bewijs de reproducties van een briefkaart, dien minister Posthuma eenige dagen geleden ontving en dien Z. Exc. zoo welwillend was ons ter opname af te staan. De briefkaart werd gezonden door een vrouw, die in Winterswijk een winkeltje drijft. In het Nederlandsch vertaald, luidt hij: „Meneer, Met zout kan ik niet meer uit voor vijf cent. Breng het a. u. b. op 6 cent." — „De minister heeft zich gehaast aan dezen wensch gevolg te geven," merkte onze correspondent bij dit geval — wel wat ironisch — op.

En toen las hij met luider stem:

„Waarde Vriend!

Naar onze boeken uitwijzen, is uw tegoed bij ons nihil, nadat eergisteren namiddag, om drie uur ongeveer, uw boekhouder op uw chèque de som van 10.000 dollar afgehaald heeft. Wij hadden er te minder bezwaar in, de gewenschte som uit te betalen, wijl Mr. Phelps immers altijd namens u bedragen kwam innen. Mocht er iets niet in orde zijn, zend mij dan aanstonds bericht, dan kunnen wij verder zien. Na kantoortijd stel ik mij gaarne te uwen dienste," enz.

Hij reikte den brief aan den Coroner over en ging met verheffing van stem verder:

„De bank bezat mijn geheele persoonlijke vermogen, ten bedrage van ongeveer 20.000 dollars. Ik verklaar, dat ik daarvan geen cent heb aangetast. Ik heb zelfs het inkomen van mijn beroep daar uitgezet, wijl dit meer bedroeg dan ik noodig had. Gemakshalve droeg ik verder herhaaldelijk aan de bank sommen over, welke mij tot uitbetaling aan cliënten werden toevertrouwd. Daar ik volle vertrouwen in Mr. Phelps had, zag ik er nooit bezwaar in, hem met een chèque naar de bank te zenden, wanneer zulke bedragen moesten uitbetaald worden. Ik kan het ook begrijpen, daar de bank den man ook vertrouwde."

„Als ik u goed versta," ondervroeg Murray, „hebt u de laatste dagen in 't geheel geen chèque uitgegeven, laat staan een van 10.000 dollars?"

„Neen, zulk een chèque moet valsch zijn. Ik geloof alles nu duidelijk in te zien," ging Ned opgewonden door. „Mijn boekhouder heeft mij volgens zijn zeggen sinds geruimen tijd nagegaan. Hij zal nu de ontdekking zijner misdaad gevreesd hebben en daarom op de vlucht bedacht zijn geweest. Een gelukkig toeval speelde hem de proefflesch van Brown, Mc. Lean en Co. in handen. Hij kende mijn voorliefde voor zulke kalmeerende middeltjes en kon er zeker van zijn, dat ik den inhoud dier zending spoedig zou proeven. Toen moet het bij hem opgekomen zijn, mij uit den weg te ruimen, van deze stelling uitgaande, dat een doode aanklager de minst gevaarlijke is. Hij maakte het pakket open, vermengde den inhoud van den flacon met het gif en sloot het pakketje weer zorgvuldig. Ik zou er nooit achter gekomen zijn, dat het pakketje door onbevoegde handen reeds was open gemaakt, daar ik niet wantrouwend van aard ben. Het is mij echter wel onbegrijpelijk, waarom hij op zoo'n ongewoon uur mijn kantoor verlaten heeft, daar hij moest weten, dat ik weldra zou kunnen komen om de zaak te sluiten. Misschien heeft het slechte geweten hem voortgedreven, misschien ook de hoop, dat daardoor de verdenking op andere personen zou kunnen vallen."

„Voor uwe lezing valt veel te zeggen, Mr. Whistler, ze komt de waarheid misschien het dichtst nabij," meende de Coroner nadenkend.

Hij wendde zich tot Phelps, die tevergeefs Ned telkens weer in de rede had willen vallen.

„U hebt gehoord wat uw vroegere patroon gezegd heeft. Wat hebt u daarop te antwoorden?"

„Dat het leugens zijn!"

Plechtig klopte Phelps met de linkerhand op de borst.

„Ik ben een eenvoudig mensch, die niets verzwijgt of vervalscht, maar wanneer men mij niet laat uitspreken . . ."

„Spreek dan eens vrij op; daarstraks werd u in de rede gevallen. Wat hebt u met het giftfleschje dat Mr. Waldon u gegeven heeft, gedaan?"

„Ik zeide reeds, dat een inwendige stem mij afried, het in de Hudson te werpen. Toen ik nu gisteravond in de courant las, dat de ongelukkige Huntington aan vergif gestorven was, had ik spoedig den geheelen samenhang bijeen. Ik wist nu, dat ik door dien man daar" — hij wees met veel gewichtigheid op Ralph Waldon — „op de allerschandelijkste manier misbruikt was. Nu kreeg ik grooten angst. Het aangeven durfde ik niet, doch toen kwam ik gelukkig op een goede gedachte. Ik begaf mij naar het hotel Gerard, naar de woning van miss Hastings, en plaatste het giftfleschje op haar toilettafel..."

„U zoudt waarlijk beter doen, het geduld der jury niet op de proef te stellen!" onderbrak hem de Coroner nu vertoornd. „Elk woord dat u er uitbrengt, is een leugen!"

„Maar mijnheer, ik moet u wel verzoeken . . ."

„Een leugen! U bent een domoor, Mr. Phelps, dat zeg ik u in 't gezicht. Waar hebt u gisteravond dan gelezen, dat Huntington Whistler aan vergif stierf? Dit heb ik met mijn staf eerst zeer laat in den avond kunnen vaststellen en wij gingen met gesloten deuren te werk. Zelfs de bij de zaak betrokken detectives wisten vóór gisteravond niets van den keer dien de loop der zaak genomen had... Behalve wij kan het dus alléén de man weten, die het vergif onder het onschuldig geneesmiddel gemengd had, en die man zijt gij, Phelps! Gij hebt u zelf verraden!"

Met starren blik en lijkwit gelaat, waarover het koude angstzweet liep, bevend over al zijn ledematen, zat de getuige verpletterd door de laatste met donderende stem uitgesproken woorden van den Coroner in den getuigenstoel. De ontdekking, dat hij in zijn opwinding zichzelf verraden had, werkte vernietigend op hem. Wel trachtte hij nog een poos met driest voorhoofd te ontkennen, hij kwam met allerlei bedenkelijke uitvluchten voor den dag, waarvan de eene al meer verdacht en ongeloofwaardig scheen dan de andere — toen hij echter inzag, dat hij zichzelf immer hopeloozer aanklaagde, geraakte hij geheel in de war.